

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **ING Green Fox s. r. o., v likvidaci**, IČ: 27088049, se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, zastoupen Mgr. Martinem Mládkem, advokátem, se sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. S-MHMP 1091084/2012/OST/Čv/Lo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. S-MHMP 1091084/2012/OST/Čv/Lo, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Úřadu městské části Praha 4 (dále „stavební úřad“) ze dne 25. 5. 2012, sp. zn. P4/3584/2008/OST/VAS, čj. P4/049103/11/OST/VAS, a toto usnesení bylo potvrzeno. Zmíněným usnesením stavební úřad podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), zastavil řízení ve věci žádosti žalobce o vydání stavebního povolení pro stavbu „*administrativní budova Na Strži, na pozemcích v k. ú. Krč, Praha 4, st. p. 1052/115, parc. č. 1042/32, 1042/33, 1142/1, 142/35, 1142/36, 3186 v k. ú. Krč*“.

Žalobce v žalobě uvedl, že řízení o vydání stavebního povolení bylo zastaveno, jelikož ve stanovené lhůtě nebylo doplněno územní rozhodnutí na protihlukovou stěnu. Žalobce se domnívá, že požadavek stavebního úřadu na doplnění územního rozhodnutí na protihlukovou stěnu je neoprávněný, jelikož územní rozhodnutí na protihlukovou stěnu je zahrnuto v doloženém územním rozhodnutí na stavbu administrativního objektu, tj. rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 čj. P4/50055/05/OST/ POSA/ 5146 ze dne 6. 6. 2006. Současně je podle žalobce požadavek v rozporu s předchozím postupem stavebního úřadu, který na základě územního rozhodnutí již stavbu protihlukové stěny jednou v minulosti povolil, a to ve zvláštním povolení (na základě ohlášky). V tomto smyslu žalobce konstruoval rovněž odvolací námitky. Napadené rozhodnutí se však podle žalobce s touto argumentací vůbec nevypořádalo, ohledně výše uvedených námitek nemá oporu ve spise a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce v odvolání podle svého přesvědčení přednesl velké množství argumentů a důkazů ve prospěch tvrzení, že územní rozhodnutí na protihlukovou stěnu bylo zahrnuto v územním rozhodnutí na stavbu celého objektu, resp. že požadavek stavebního úřadu na doplnění územního rozhodnutí na protihlukovou stěnu je v rozporu s předchozím postupem stavebního úřadu, který na základě územního rozhodnutí již stavbu protihlukové stěny jednou v minulosti (konkludentně) povolil. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí podle žalobce ani jedním z argumentů nezabýval.

Žalobce rovněž v odvolání namítal, že argumenty výše uvedené uplatnil již v řízení před správním orgánem prvního stupně, avšak stavební úřad na ně nijak nereagoval – podle žalobce tak bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i samo usnesení o zastavení řízení. Žalovaný v této souvislosti pouze uvedl, že předmětem rozhodnutí o zastavení řízení na základě nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě již není zkoumání důvodnosti vyžadovaných podkladů, ale pouze zda byly ve stanovené lhůtě podklady doplněny. Tuto argumentaci považuje žalobce za výraz svévole. Pokud bylo řízení zastaveno z důvodu nedodání určitého podkladu, pak oprávněnost požadavku na dodání takového podkladu musí být nutně i důvodem pro podání odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení tím spíše, když žalobce neoprávněnost požadavku namítal v řízení v prvním stupni.

Konečně pak žalobce namítl, že v odvolání namítal, že stavební úřad svým postupem porušil základní principy materiálního právního státu, zejména princip ochrany práv nabytých v dobré víře a minimalizace zásahů a princip předvídatelnosti rozhodování státních orgánů a právní jistoty. K námitce porušení principu ochrany práv nabytých v dobré víře chybí v odvolacím rozhodnutí jakékoli vyjádření žalovaného. Námitku porušení principu předvídatelnosti rozhodování státních orgánů a právní jistoty žalovaný odmítl s tím, že žalobce v odvolání neuvedl žádný skutkově shodný případ. Rovněž i tuto argumentaci považuje žalobce za výraz hrubé svévole správních orgánů, jelikož v odvolání uvedl zcela konkrétně, v čem spatřuje porušení principu předvídatelnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že skutečnost, proč nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že protihluková stěna je zahrnuta v územním rozhodnutí na stavbu administrativního objektu čj. P4/50055/05/OST/POSA/5146 ze dne 6. 6. 2006, odůvodnil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v odůvodnění v bodech 1 až 4. Tomuto odůvodnění předcházelo také podrobné přezkoumání otázky zahrnutí protihlukové stěny v územním rozhodnutí v opatření žalovaného ze dne 2. 12. 2011 sp. zn. S-MHMP 788318/2011/OST/Čv/Lo.

Podle žalovaného se nelze ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že žalovaný v odvolacím rozhodnutí nijak nereaguje na požadavek stavebního úřadu, aby stavba zařízení staveniště

(včetně protihlukové stěny) byla nyní součástí stavebního povolení na stavbu administrativní budovy. Důvodem je, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vyjádření k námitce žalobce odkazuje na sdělení MHMP ze dne 2. 12. 2011, ve kterém bylo, na základě podnětu žalobce, přezkoumáno opatření stavebního úřadu ze dne 29. 6. 2011 čj. P4/068987/11/OST/DHAV, kde se stavební úřad zabýval důvody požadavku na doplnění žádosti a žalovaný v přezkoumání sp. zn. S-MHMP 788318/2011/OST/Čv/Lo ze dne 2. 12. 2011 podrobně odůvodnil, proč se s odůvodněním stavebního úřadu ztotožnil. Ze stejného důvodu, tj. odkazu žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na obsah sdělení MHMP ze dne 2. 12. 2011, kde se žalovaný podrobně zabýval důvody pro doplnění žádosti a námitkami, které v této souvislosti žalobce uplatnil, se nemůže žalovaný ztotožnit s názorem žalobce, že argumentaci žalovaného „že předmětem rozhodnutí o zastavení řízení na základě nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě již není zkoumání důvodnosti vyžádaných podkladů, ale zda byly ve stanovené lhůtě podklady doplněny“ považuje za „výraz svévole správních orgánů“.

V opatření ze dne 2. 12. 2011 sp. zn. S-MHMP 788318/2011/OST/Čv/Lo se žalovaný také vyjádřil, proč neměl být souhlas s ohlášením staveb zařízení staveniště vydán, a že nadto souhlas vydaný v rozporu se zákonem již pozbyl platnosti.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 5. 3. 2008 podal žádost o vydání stavebního povolení k výše uvedené stavbě.

Stavební úřad v reakci na postup v řízení dne 11. 4. 2011 pod č. j. P4/040310/11/OST/VAS vydal výzvu k odstranění nedostatků žádosti, v níž mimo jiné pod bodem 3. vyzval žalobce k předložení územního rozhodnutí na protihlukovou stěnu s tím, že není zahrnuto v územním rozhodnutí na stavbu administrativního objektu. K předložení požadovaných dokladů stanovil stavební úřad lhůtu do 31. 8. 2011 a zároveň řízení přerušil. Žalobce byl poučen o následcích nedoplnění podkladů v podobě zastavení řízení.

Žalobce dne 2. 5. 2011 učinil podání, jež označil jako „odvolání proti bodu 3. usnesení ze dne 11. 4. 2011“. V tomto podání namítl, že požadavek na doložení územního rozhodnutí na protihlukovou stěnu je nepřipadný, neboť jednak územní rozhodnutí ke stavbě administrativního objektu stavbu této protihlukové stěny zahrnuje, jednak žádost o vydání stavebního povolení na stavbu administrativního objektu vůbec stavbu protihlukové stěny nezahrnuje, není tedy předmětem řízení o žádosti. Žalobce upozornil, že stavbu protihlukové stěny hodlá konat na základě ohlášení. Závěr žalobce vyplýval z názoru, že protihluková stěna je stavbou dočasnou, která má být podle územního rozhodnutí na stavbu administrativního objektu součástí zařízení staveniště. Zahrnutí protihlukové stěny do zařízení staveniště podle žalobce vyplývá z obsahu žádosti o vydání územního rozhodnutí a z projektové dokumentace k této žádosti. Pokud pak jde o druhou námitku, žalobce upozornil na skutečnost, že protihluková stěna jako součást zařízení staveniště nebyla předmětem nyní projednávané žádosti o vydání stavebního povolení, neboť k její stavbě hodlá žalobce přistoupit na základě samostatného stavebního povolení. Konečně pak žalobce namítl, že na základě stejného územního rozhodnutí ke stavbě administrativního objektu již jednou podal dne 4. 9. 2008 ohlášení stavby zařízení staveniště včetně protihlukové stěny. Uplynutím lhůty podle § 106 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad udělil souhlas se stavbou. Jakkoliv platnost souhlasu se stavbou již v mezidobí uplynula po vypršení lhůty podle § 106 odst. 3 stavebního zákona, podle žalobce postup stavebního úřadu jasně svědčí pro závěr, že stavba protihlukové stěny je v územním rozhodnutí na stavbu administrativního objektu jako takového obsažena.

Stavební úřad podání žalobce vyhodnotil jako podnět k přezkoumání jiného úkonu správního orgánu podle § 156 odst. 2 správního řádu a přípisem ze dne 29. 6. 2011, č. j. P4/068987/11/OST/DHAV žalobci sdělil, že nepřikročil ke zrušení vydané výzvy, neboť neshledal rozpor s právními předpisy.

Žalobce proti tomuto sdělení brojl odvoláním ze dne 15. 7. 2011, v němž se vymezil proti tomuto procesnímu postupu (vyhodnocení odvolání proti výzvě jako podnětu k přezkumu jiného úkonu správního orgánu) a zopakoval svou argumentaci z již předchozího odvolání.

Žalovaný věc procesně uchopil tak, že odvolání žalobce ve vztahu k usnesení o přerušení řízení zamítl rozhodnutím ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. S-MHMP 788318/2011/OST/Čv/Lo. Pokud jde o námitky uplatněné vůči bodu 3. výzvy k doplnění podkladů žádosti o územní rozhodnutí na stavbu protihlukové stěny, žalovaný ve sdělení ze dne 2. 12. 2011, sp. zn. S-MHMP 788318/2011/OST/Čv/Lo, konstatoval, že výzva k odstranění nedostatků žádosti neměla povahu usnesení, nebylo možné proti ní brojit tedy odvoláním. Ztotožnil se z hlediska procesního postupu s názorem stavebního úřadu, že výzvu bylo možné přezkoumat pouze postupem podle § 156 správního řádu. Dále se pak ve sdělení věcně zabýval námitkami žalobce uplatněnými v odvolání proti výzvě. Konkrétně uvedl následující:

K tvrzení žalobce, že územní rozhodnutí na protihlukovou stěnu je zahrnuto v doloženém územním rozhodnutí na stavbu administrativní budovy, žalovaný uvedl, že ve výroku územního rozhodnutí čj. P4/50055/05/OST/POSA/5146 ze dne 6. 6. 2006 je uvedeno, že se umísťuje stavba „SO 01.01 - Administrativní budova, SO 01.02 - budova sportovního klubu, SO 01.03 - hřiště, SO 01.04 - budova šaten včetně dočasné trafostanice TS 22/04 kV, přípojek inženýrských sítí, komunikací a zpevněných ploch, horkovodu, kabelu 22 kV a přeložek vodovodního řádu a veřejné komunikační sítě včetně síťového rozvaděče Českého Telecomu a.s.“. Umístění staveništní trafostanice se týká podmínka č. 15. Z výroku lze usuzovat, že žádné další stavby zařízení staveniště nejsou umísťovány, a tudíž ani nebyly předmětem územního rozhodnutí. Ve vypořádání se s námitkou č. 1 označenou v odůvodnění územního rozhodnutí jako G.I stavební úřad rovněž uvádí, že „z hlediska ochrany obyvatel domu č. p. 526 před hlukem je v územním řízení zkoumáno, jaký vliv bude mít stavba po realizaci a uvedení do provozu. Hlukem ze stavební činnosti, ale i např. zmiňovanou prašností a opatřeními proti těmto nežádoucím vlivům, se bude stavební úřad zabývat až ve stavebním řízení“. Lze usuzovat, že protihluková stěna ani další stavby zařízení staveniště tedy nebyly předmětem územního řízení. Dále žalovaný poukázal na to, že v podmínce č. 20 je pak mimo jiné uvedeno, že projektová dokumentace ke stavebnímu povolení bude obsahovat návrh účinných akustických opatření zajišťujících dodržení hygienických limitů pro venkovní chráněný prostor. Podle rozhodnutí odboru stavebního MHMP sp. zn. S-MHMP 332858/2006/OST/Fr ze dne 18. 12. 2006 i sp. zn. S-MHMP 310828/2008/OST/Fr ze dne 30. 12. 2009 byly podmínky pro zpracování dokumentace pro stavební řízení, týkající se hlukové zátěže, zahrnuty právě do podmínky č. 20 územního rozhodnutí. Dle posouzení hygienika dopravou do podzemních garáží nedojde k překročení limitů, opatření požadovaná k omezení hluku ze stavební činnosti jsou uvedena ve hlukové studii z února 2005 a jejich plnění je hygienikem požadováno pod bodem č. 2 stanoviska ze dne 6. 4. 2005. V těchto rozhodnutích, jimiž bylo vydané územní rozhodnutí přezkoumáváno, žalovaný rovněž konstatoval, že „dle podkladového stanoviska hygienika je návrh konkrétních protihlukových opatření požadován v dokumentaci ke stavebnímu povolení, stavební úřad tuto podmínku převzal do podmínek územního rozhodnutí. Účastníci stavebního řízení budou moci navrhované protihlukové opatření tedy posoudit a v této věci se vyjádřit.“ Žalovaný tuto část úvah uzavřel tak, že podmínka č. 20 územního rozhodnutí je podmínkou pro projektovou přípravu a týká se i

návrhu účinných akustických opatření, z toho lze podle něj rovněž usuzovat, že protihluková stěna nebyla předmětem územního řízení.

K tvrzení žalobce, že součástí zařízení staveniště je i protihluková stěna a že to vyplývá z obsahu žádosti o územní rozhodnutí a ze související dokumentace pro územní řízení, žalovaný ve stanovisku uvedl, že z žádosti o vydání územního rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005 vyplývá, že uvedená stavba sestává ze stavebních objektů SO-01.01 Administrativní budova, SO-01.02 - Klub, SO 01.03 Hřiště, So-01.04 - Šatny,... Provizorní objekty pro potřeby výstavby - objekt šaten a soc. zařízení na ploše zařízení staveniště sestavený z mobilních buněk, zpevněné plochy, vjezd a výjezd ze staveniště, provizorní protihluková stavba, rozvody vody... To, že stavba sestává z výše uvedených stavebních objektů a provizorních objektů pro potřeby výstavby ještě neznamená, že o tyto objekty bylo požádáno a že byly předmětem územního řízení – tak jako např. stavba SO-03 - Sadové úpravy. V textové části dokumentace k územnímu rozhodnutí se sice v článku B.1, 8. „Popis staveniště“ uvádí, že „před realizací stavby budou provedena opatření dle akustické studie tak, aby byly dodrženy její podmínky“, ale není zde specifikována akustická studie ani jí navrhovaná opatření. V článku B. 1.9.3 „Ochrana okolí“ před účinky provádění stavby je mezi opatřeními k eliminování nepříznivých důsledků stavební činnosti uváděna i protihluková stěna v části severní a východní hranice staveniště bez další specifikace. Dále je v tomto článku uvedeno, že „Podrobněji bude tato problematika řešena na základě zpracování POV v dalším stupni projektové dokumentace“. Dle bodu 6. „Vliv provádění stavby na životní prostředí a způsob omezení nebo vyloučení nežádoucích vlivů“ v článku B.7 „Průběh provádění výstavby“ je u ochrany proti hluku a vibracím uvedeno „V dalším stupni projektové dokumentace budou na základě výsledků posouzení vlivu hluku ze stavební činnosti na okolí navržena protihluková opatření“. Dle názoru žalovaného lze účinná opatření k zamezení šíření hluku ze stavební činnosti navrhopat až na základě dokumentace ke stavebnímu povolení. I protihluková stěna jako dočasná stavba zařízení staveniště by měla být podmínkami územního rozhodnutí jak polohově, tak výškově umístěna. Popis staveniště a zařízení staveniště je dle názoru žalovaného v daném územním rozhodnutí pouze informativní. Žalovaný rovněž upozornil na to, že stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy k územnímu řízení bylo vydáno pod č. j. 3733/05/PO4-HK/Dr.Čerň dne 6. 4. 2005. Nemohlo být tedy vydáno na základě Akustické studie pro stavební povolení „Hluk ze stavební činnosti“ z května 2005, v jejímž úvodu je uváděno, že navazuje na akustickou studii zak.č.310.01.0.4/21.141/S, zpracovanou pro územní řízení. V rozhodnutí žalovaného o odvolání proti územnímu rozhodnutí sp. zn. S-MHMP 332858/2006/OST/Fr ze dne 18. 12. 2006 je uváděna hluková studie z února 2005. V akustické studii z května 2005 zpracované EKOLA Group, s.r.o. (i ve studii z června 2006 doložené ve spisovém materiálu, která byla podkladem pro stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 23. 8. 2006 ke stavebnímu řízení) je uváděno, že byla navržena mobilní protihluková clona min. výšky 3 m, umístěná podél celého obvodu staveniště. Podle textové části dokumentace k územnímu rozhodnutí však protihluková stěna pro přímou ochranu stávajících bytových domů před běžným hlukem ze stavební činnosti měla být provedena v části severní a východní hranice staveniště.

K tvrzení žalobce, že žádost o stavební povolení se týká pouze provizorní trafostanice, nikoli dalších součástí zařízení staveniště, žalovaný konstatoval, že s tímto tvrzením lze souhlasit. Pokud pak jde o námitku žalobce, že 4. 9. 2008 ohlásil stavby zařízení staveniště a stavební úřad svůj souhlas potvrdil tím, že ověřil příslušnou dokumentaci k ohlášení, přičemž platnost souhlasu již uplynula, žalovaný ve sdělení uvedl, že ve spisovém materiálu je doloženo ohlášení stavby podané na stavební úřad dne 10. 9. 2008 pod č. j. 138048. Součástí zaslaného materiálu je také dokumentace k ohlášení stavby „AB Na Strži - ZAŘÍZENÍ STAVENIŠTĚ“. Textová a výkresová část této dokumentace (průvodní a souhrnná zpráva, část stavební, část

elektro, zdravotní instalace, provizorní trafostanice, požárně bezpečnostní řešení) jsou orazítkovány jako příloha č. j. 138048/2008 s datem 10. 9. 2008 (část provizorní trafostanice není autorizována). Žalovaný konstatoval, že na základě výše uvedeného (absence umístění protihlukové stěny územním rozhodnutím) je zřejmé, že bez územního rozhodnutí na stavby zařízení staveniště neměl být k ohlášení staveb zařízení staveniště stavebním úřadem souhlas vydán. Ostatně v mezidobí platnost souhlasu vypršením lhůty podle ust. § 106 odst. 3 stavebního zákona uplynula.

Pokud jde o samotnou důvodnost požadavku územního rozhodnutí na stavbu protihlukové stěny, žalovaný konstatoval, že výstavbu administrativní budovy je třeba koordinovat se stavbou protihlukové stěny, která je součástí zařízení staveniště. Stavby zařízení staveniště mající parametry staveb dle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. Stavby zařízení staveniště neuvedené v § 103 odst. 1 písm. a) vyžadují dle § 104 odst. 2 písm. g) stavebního zákona ohlášení. Stavby zařízení staveniště podle druhu vyžadují územní souhlas nebo územní rozhodnutí, pokud se nejedná o přenosné stavby a konstrukce, jejichž doba umístění na pozemku nepřesáhne 30 dnů v roce dle § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona. Podle § 139b „starého“ stavebního zákona jsou jednoduchými stavbami mimo jiné stavby zařízení staveniště, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 300 m², rozpětí u nosných konstrukcí nepřesahuje 9 m a výška 15 m. Jednoduché stavby ani stavby zařízení staveniště nebyly uvedeny v § 32 odst. 2 stavebního zákona mezi stavbami, které nevyžadují územní rozhodnutí, vyžadovaly tedy podle starého stavebního zákona umístění.

Vzhledem k tomu, že žalobce územní rozhodnutí na stavbu protihlukové stěny ve stanovené lhůtě nepředložil, stavební úřad již zmíněným usnesením ze dne 25. 5. 2012 řízení zastavil. V odůvodnění rozhodnutí se omezil na konstatování průběhu řízení a marné uplynutí lhůty k doplnění žádosti o stavební povolení. Proti usnesení o zastavení řízení žalobce podal odvolání, v němž zopakoval shodné námitky jako již ve svém odvolání proti výzvě k doplnění podkladů žádosti.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že pro posouzení zákonnosti řízení, které vydání odvoláním napadeného usnesení předcházelo, je třeba se vypořádat s odpovědí na otázku, zda protihluková stěna je podmínkou pro provedení navrhované stavby administrativní budovy a zda byla tato stěna stavebním úřadem povolena. Žalovaný poukázal na to, že s uvedenými otázkami se vypořádal již ve sdělení ze dne 2. 12. 2011, sp. zn. S-MHMP 788318/2011/OST/Čv/Lo, na něž výslovně odkázal. Nadto závěry svého posouzení stručně shrnul.

Rovněž tak k opakované námitce, že žalobce dne podal 4. 9. 2008 ohlášení stavby zařízení staveniště, a to včetně protihlukové stěny, žalovaný výslovně konstatoval, že již ve sdělení ze dne 2. 12. 2011 vyjádřil, že stavební úřad dne 10. 9. 2008 pod č. j. 138048 ohlášení přijal, ale že bez územního rozhodnutí na stavby zařízení staveniště neměl být k ohlášení staveb zařízení staveniště stavebním úřadem souhlas vydán. Rovněž upozornil, že v mezidobí platnost souhlasu vypršením lhůty podle ust. § 106 odst. 3 stavebního zákona uplynula.

K námitce žalobce, že se stavební úřad v usnesení o zastavení řízení nevyslovil k důvodům, proč dospěl k závěru, že územním rozhodnutím stěna umístěna nebyla a z jakých důvodů nesouhlasí s argumentací žalobce, žalovaný uvedl, že předmětem rozhodnutí o zastavení řízení na základě nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě již není zkoumání důvodnosti vyžadovaných podkladů pro posouzení žádosti, ale pouze zda ve stanovené lhůtě požadované

podklady byly ve lhůtě doplněny. Námitky žalobce k nedostatkům žádosti a podkladu pro rozhodnutí byly předmětem samostatného přezkoumání opatřením stavebního úřadu ze dne 29. 6. 2011 čj. P4/068987/11/OST/DHAV. Žalovaný se pak k nim vyjádřil ve sdělení ze dne 2. 12. 2011.

K námitce porušení principu předvídatelnosti rozhodování státní správy žalovaný konstatoval, že porušení tohoto principu dovozuje žalobce ze sdělení stavebního úřadu, že na základě územního rozhodnutí nelze stavbu protihlukové stany povolit vůbec, neboť stavba není umístěna a i kdyby umístěna byla, bylo by možné její stavbu povolit pouze s administrativní budovou. Žalovaný uvedl, že tento názor stavebního úřadu nemá žádnou spojitost s principem předvídatelnosti rozhodnutí, který je zakotven v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce totiž v odvolání neuvádí žádný skutkově shodný nebo podobný případ, a proto ani nenamítá, v čem je řešení v rozporu s veřejným zájmem, v rozporu s konkrétními okolnostmi případu apod. Dle žalovaného se lze se sdělením stavebního úřadu ztotožnit, protože pokud protihluková stěna vyžaduje umístění, které nemá, nelze ji následně bez tohoto umístění povolit. Rovněž lze souhlasit se sdělením stavebního úřadu, že i v případě jejího umístění ji nelze bez vlastní stavby, ke které plní svoji funkci, povolit, neboť její samostatné povolení by postrádalo smysl.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí, jež mu předcházelo, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Uplatněné žalobní námitky ve své podstatě představují v zásadě jediný žalobní bod, jímž je namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro absenci vypořádání námitek uplatněných v odvolání, tedy nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, lze poukázat ve shodě se žalobcem na to, že z judikatury (např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS.) vyplývá aplikace pojmu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rovněž i tehdy, opomene-li správní orgán vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Zároveň je však třeba zdůraznit, že judikatura setrvale drží též závěr, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130: „*Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“. Platí totiž, že pokud správní orgán přezkoumatelným způsobem vymezí skutkový závěr a jeho právní hodnocení, jež vylučuje z povahy věci některou z námitek účastníka řízení, není na újmu přezkoumatelnosti rozhodnutí, pokud některou dílčí námitku, jež je z podstaty věci s argumentací správního orgánu v rozporu, výslovně nevypořádá.

Městský soud v Praze namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal.

Pokud jde o klíčové sporné otázky, tedy zda ke stavbě protihlukové stěny bylo vydáno územní rozhodnutí, zda územní rozhodnutí na všechny stavby zařízení staveniště bylo či nebylo součástí územního rozhodnutí ke stavbě administrativního objektu, zda o povolení stavby protihlukové stěny bylo či nebylo v řízení vůbec požádáno, resp. zda již v minulosti došlo k povolení stavby protihlukové stěny apod., žalovaný v napadeném rozhodnutí vymezil jasnou, konzistentní a o dostatečné důvody opřenou argumentaci, jež v zásadě opakuje šířeji koncipovanou argumentaci obsaženou ve sdělení žalovaného ze dne 2. 12. 2011, která představuje konkurenční argumentaci k žalobcem vzneseným námitkám. Jde tedy o úvahu zcela přezkoumatelnou, vylučující námitky žalobce, proti níž mohl žalobce v žalobě vznést věcnou polemiku. Pokud se však omezil na pouhou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nelze než shledat žalobní námitku nedůvodnou.

Důvodnou nelze shledat ani námitku žalobce týkající se vypořádání jeho odvolací námitky, že argumenty výše uvedené uplatnil již v řízení před správním orgánem prvního stupně, avšak stavební úřad na ně nijak nereagoval. Předně je třeba zdůraznit, že věcným jádrem žalobcových námitek vznesených před stavebním úřadem se žalovaný zabýval dosti obšírně a zcela dostatečně v napadeném rozhodnutí. I pokud by tedy bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné pro absenci vypořádání žalobcových námitek, tuto vadu zhojil žalovaný v odvolacím řízení. Takový postup je s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení ostatně plně akceptovatelný. Vedle toho nelze též přehlédnout, že obsah usnesení o zastavení řízení byl předurčen předchozím procesním postupem stavebního úřadu a žalovaného, kdy námitky žalobce směřující do důvodnosti výzvy k doplnění podkladů byly předmětem samostatného přezkumu postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu. Aniž soud hodnotí, zda takový postup byl správný, neboť k tomu nesměruje jakákoliv námitka žalobce, pouze v tomto kontextu je třeba vnímat poukaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na to, že předmětem rozhodnutí o zastavení řízení na základě nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě již nebylo zkoumání důvodnosti vyžadovaných podkladů. Žalovaný, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, výslovně v této souvislosti poukazuje na to, že důvodnost výzvy byla již v řízení zkoumána a na výsledky tohoto přezkumu poukazuje.

Konečně pak soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti úvah vyvracejících námitku porušení principu ochrany práv nabytých v dobré víře a minimalizace zásahů a principu předvídatelnosti rozhodování státních orgánů a právní jistoty. Obě námitky se vztahovaly k tvrzení žalobce, že stavba protihlukové stěny byla již v minulosti povolena na základě přijetí ohlášení. Pokud žalovaný poukázal na skutečnost, že stavba protihlukové stěny nikdy neměla být povolena, a to ani postupem podle § 106 stavebního zákona, nadto pak uplynula již lhůta platnosti souhlasu se stavbou podle § 106 odst. 3 stavebního zákona, jde o argumentaci jasně směřující k vyvrácení obou námitek. Za těchto okolností mohl žalobce opět vznést argumentaci věcnou, nikoliv se domáhat vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

S ohledem na to soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proti ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle

výsledku řízení náleželo, náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. června 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková